

Drengeaar altid havde gjort ham lidt genert, fordi den saa lidt lignede Klædedragten hos de andre Damer af deres Omgangskreds, hvilke tydeligt nok ogsaa altid følte sig lidt trykkede af hendes Nærværelse. Han erindrede hendes private Dagligstue, der heller slet ikke lignede Lejlighedens øvrige Værelser, og hvor hun ofte i dagevis lukkede sig inde uden at ville modtage Besøg. Mangen Gang, mens han var Barn, havde han i Mørkningen staaet udenfor Døren og ikke vidst, om han turde banke paa. Naar han da endelig havde faaet Mod til at klemme sig ind, havde han set Moderen sidde sammenbøjet i Hjørnet af den lange Hesthaarssofa og stirre ubevægelig frem for sig, som om hun ikke havde hørt ham komme. Først naar han en Tid havde staaet hos hende og hvisket „Mo'er“, lagde hun sin Haand op paa hans Hoved og klappede ham tavs paa Haaret, eller hun tog ham op paa sit Skød og trykkede ham ind til sig med heftig Ømhed, mens hun fortalte ham de mange Sagn om Kæmper og Kongesønner, der under Kristi Banner drog ud i Verden for at stride for Sandhed og Ret . . . Han huskede ogsaa, at hans to Søskende sjældnere besøgte Moderen i hendes Værelse og gerne faldt i Søvn over hendes Fortællinger. De var yngre og morede sig bedre